

## CHƯƠNG MUỖI HAI

# THÂN NGỌA? HÓA THÂN

Cơ Linh Phong đáp :

- Người làm cách nào chứng thực được trước mặt Cơ phu nhân là người họ Du đã chết, bà ấy sẽ không còn hận người nữa, và rất có thể bà ấy sẽ phóng thích người.

Du Bội Ngọc kia kịp đáp, có một giọng nói từ trong bóng tối vang lên :

- Không được! Biện pháp đó không thể thực hiện được!

Cơ Linh Phong hỏi :

- Tại sao lại không thể thực hiện được?

Người đó đáp :

- Du Bội Ngọc được kể như đã chết rồi, thì còn Du Bội Ngọc nào còn sống đây mà làm cái việc chứng thực đó?

Đến lúc đó, Cơ Linh Phong mới nhận ra câu nói chẳng phải do Du Bội Ngọc hay Tạ Thiên Bích thốt lên, bất giác nàng đổ mồ hôi lạnh, rú lên thất thanh :

- Người ... người là ai?

Người đó cười khanh khách :

- Đến người mà cũng chẳng nhận ra âm thanh của ta nữa sao?

Một tiếng cạch vang khẽ.

Tiếng cạch do vật đánh lửa phát ra, ánh lửa chớp lên, soi rõ một gương mặt xanh lợt, tiêu tụy, một gương mặt in đủ nét phong trần trải qua muôn ngàn lao khổ.

Du Bội Ngọc và Cơ Linh Phong đồng kêu lên kinh hãi :

- Cao lão! Trời, lão trượng! Làm sao lão trượng đến đây được?

Lão Cao nhìn Cơ Linh Phong, cười bí mật :

- Một lão già có bốn phận chẻ củi gánh nước lại xuất hiện nơi đây, hẳn phải là một điều lạ lùng lắm chứ? Nhưng các người chỉ biết lão là Cao lão đầu, chứ làm gì biết được ta là ai?

Ánh mắt Cao lão đầu sáng rực, ánh mắt đó từ lúc nào đến bây giờ, Cơ Linh Phong mới bắt gặp lần đầu.

Nàng sợ ánh mắt đó, lùi lại một bước, run run giọng :

- Người là ai?

Cao lão đầu từ từ bước tới, đặt chiếc đèn lên chiếc bàn nơi đầu giường, đoạn quay mình lại quắc mắt nhìn nàng, gần từng tiếng :

- Ta là ai? Ta là người làm cho Cơ Khổ Tình ăn mất ngon ngủ mất yên, ta là người làm cho Cơ Khổ Tình không sống được! ...

Du Bội Ngọc kêu lên :

- Cơ Khổ Tình bị bức đến độ phải vào tòa tiểu các này, sống cuộc đời khổ hạnh, ăn năn sám hối, nhưng vào đây rồi cũng chẳng được an thân đến nỗi phải giả chết. Có phải lão ấy quá sợ lão trượng chăng?

Cao lão đầu bật cười khanh khách :

- Người không tưởng nổi đâu! Bình sanh Cơ Khổ Tình không sợ ai ai, chỉ sợ ta! Lão sợ ta nhất trên đời!

Cơ Linh Phong kinh hãi :

- Thế lão ấy có biết Cao lão đầu là ai không?

Cao lão đầu cười lạnh :

- Đương nhiên là lão biết, có biết mới có sợ chứ! Nhưng lão chẳng dám tiết lộ điều bí mật đó. Lão vờ như lão chẳng biết ta là ai, lão giả đại giả khờ bởi lão hiểu rõ những gì lão làm không qua nổi mắt ta được!

Cơ Linh Phong hỏi :

- Lão ấy có điều gì bí mật?

Cao lão đầu đáp :

- Hai mươi năm trước đây trên giang hồ bỗng nhiên xảy ra nhiều vụ trọng án không tội phạm, hay đúng hơn người ta không biết ai là thủ phạm. Những kho tàng bí mật nhất bị cướp, những nhân vật thần bí nhất bị sát hại, người gây ra những vụ cướp, vụ sát nhân đó võ công cực cao, hành động lại cực kỳ cẩn mật. Vũ lâm ngày đó có công cử mấy mươi cao thủ đi khắp bốn phương trời tra cứu thủ phạm, nhưng có ai ngờ đâu, kẻ gây nên những vụ án phi thường đó, lại quanh năm suốt tháng chẳng ra khỏi nhà. Kẻ đó lại ngày ngày sám hối những tội lỗi đã làm. Kẻ đó là Cơ Khổ Tình!

Du Bội Ngọc giật mình :

- Tôi từng nghi ngờ là lão có âm mưu gì mới cam khuất mình trong lòng giếng sâu, bên trong có tiểu các nguy trang cho cuộc sống khổ hạnh của lão!

Cơ Linh Phong cao giọng :

- Lão trượng nói Cơ Khổ Tình là một kẻ đại sát nhân, một đại cường đạo, tôi không tin! Nhất định không tin!

Cao lão đầu thở dài :

- Chẳng những chỉ một mình người không tin mà tất cả người trong thiên hạ nếu nghe ta nói chắc cũng chẳng ai tin. Vì muốn khám phá ra bí mật đó ta mới vào Sát Nhân Trang!

Cơ Linh Phong hừ một tiếng :

- Lão trượng đã nói Cơ Khổ Tình đã biết lão trượng là ai, thì tại sao Cơ Khổ Tình còn dung dưỡng lão trượng trong Sát Nhân Trang? Tại sao Cơ Khổ Tình không giết lão trượng để diệt khẩu?

Cao lão đầu đáp :

- Ngày đó nếu lão không chứa chấp ta trong Sát Nhân Trang thì có khác nào lão tự thú nhận những tội ác đã làm?

- Lão là con người chu đáo, không bao giờ hành động hồ đồ. Dù biết rằng ta vào Sát Nhân Trang để giám thị lão, lão vẫn lơ đi như thường, và cứ giả điên giả dại để đánh lạc hướng sự nghi ngờ của ta!

Lão cười nhẹ, nói tiếp :

- Nếu không như vậy thì có bao giờ Sát Nhân Trang thu dụng một lão đầu có lai lịch bất minh như ta?

Du Bội Ngọc thốt :

- Đã biết lão trượng giám thị lão ngày cũng như đêm, tại sao lão ấy không giữ gìn ý tứ, để cho lão trượng khám phá ra tất cả bí mật?

Cao lão đầu lại thở dài :

- Thực tình mà nói, Cơ Khổ Tình quả là con người kín đáo, đừng hòng ai khám phá được những gì lão đã làm. Cho nên ngày ta vào đây ta có cảm tưởng những vụ án phi thường đó không tài nào khám phá nổi!

Cơ Linh Phong hỏi :

- Nếu thấy mình bất lực, tại sao lão trượng còn lưu lại Sát Nhân Trang làm gì?

Cao lão đầu cười khổ :

- Không khám phá được những vụ án cũ thì với sự giám sát của ta, ta có thể ngăn ngừa lão gây thêm nhiều vụ án khác, bởi từ ngày ta đến trang viện này, lão chẳng dám bỏ đi đâu gần hay xa. Mà thực vậy, kể từ ngày đó trên giang hồ không còn xảy ra những vụ án phi thường nữa!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Lão tiền bối ngăn trở được tội ác phát sanh, cái công lao đối với thế gian rất to lớn vậy! Làm công việc đó cam tâm nhận lãnh kiếp nô lệ, tiền bối nêu một gương hy sinh cao cả nhất trên đời!

Cao lão đầu lộ vẻ ảm đạm, nghĩ đến thời gian qua, hơn mười mấy năm gian lao cực khổ, một con người chịu đựng nổi thì hẳn phải kiên nhẫn lắm.

Nhưng ảm đạm mà làm gì khi sự việc đã qua?

Lão bật cười lớn thốt :

- Ta đã hy sinh chuỗi ngày hưởng thụ. Dù sao thì cũng được hài lòng với kết quả của việc làm có tính chất trường kỳ đó. Cuối cùng, lão không chịu nổi sự bức bách của ta, bắt buộc phải lộng giả thành chân, nhận lãnh mọi gian khổ tại tòa tiểu thất này!

Du Bội Ngọc lập luận :

- Không giết được lão tiền bối, không đào tẩu được khỏi sự giám sát của lão tiền bối , thì Cơ Khổ Tình chỉ còn cách giả chết ...

Cao lão đầu tiếp :

- Phàm con người đã có dã tâm, thì dù chết thân cái dã tâm vẫn còn, cho nên lão chặn hể cam tâm với cái tịch mịch nơi đây, tịch mịch đến ngày cuối cuộc đời. Lão giả chết để cho ta lơ lửng theo dõi lão, mà ta thì không khi nào tin lão có thể ở mãi trong tòa tiểu các!

Cơ Linh Phong hỏi :

- Lão ấy đã giả chết, sao lão tiền bối không rời Sát Nhân Trang mà đi?

Cao lão đầu mỉm cười :

- Ta đã bảo ta không tin, mà đã không tin ta bỏ đi thế nào được?

Rồi lão thở dài, tiếp :

- Ta từ nhỏ, điều linh phiêu bạt khắp giang hồ, chẳng nơi nào ta dừng chân quá nửa năm, về Sát Nhân Trang ta được an thân ngày lại ngày, tự nhiên ta rất thích thú, hơn nữa, ta không có con, trước mắt ta có hai chị em người, ta nhìn các người lớn lên lòng ta khoan khoái vô cùng. Nhờ vậy, ta lưu lại mười mấy năm dài tại Sát Nhân Trang không lấy gì làm chán ngán!

Cơ Linh Phong cười lạnh :

- Bọn tôi đâu cần gì lão tiền bối thương yêu, quý mến? Tiền bối ở, chúng tôi không lợi gì, tiền bối đi chúng tôi không thiệt hại gì. Cuộc sống của tiền bối chẳng liên quan gì đến chị em chúng tôi. Xin đừng lấy cái lưng của chị em tôi làm cái móc giữa Sát Nhân Trang và tiền bối. Giờ đây thì mục đích đã đạt rồi thì tiền bối còn lý do gì lưu lại ở đây nữa. Như tôi đã nói, ở hay đi tùy tiền bối, riêng tôi từ nay, tôi quyết không nhìn mặt tiền bối nữa.

Cao lão đầu trầm ngâm một lúc lâu :

- Phải! Mục đích, ta đã đạt rồi! Ta chứng thực là Cơ Khổ Tình chưa chết! Ta còn ở lại đây làm gì? Ta sẽ trở lại cái kiếp phiêu lãng giang hồ, ta sẽ truy tầm tung tích lão ấy, xem lão hạ lạc nơi nào. Nhất định ta phải tìm được lão, nhất định ta phải tận mắt nhìn lão ấy chết, chết thật sự, có như vậy ta mới cam tâm!

Cơ Linh Phong cười nhạt :

- Đã chắc gì tiền bối tìm được lão?

Cao lão đầu thở dài :

- Ta biết đó là một việc khó làm, không nhiều hy vọng thành công. Nếu lão thay tên đổi họ, sống một nơi tịch mịch thì chắc chắn là ta không tìm ra. Bằng lão còn hành động như ngày xưa thì lão sẽ khó lọt sự truy nã của ta!

Dừng lại một chút lão tiếp :

- Tuy nhiên ta biết, lão thuộc hạng người hiếu động, chẳng khi nào lão chịu nổi cảnh sống tịch mịch cả. Cho nên ta nghĩ là ta có thể tìm ra lão!

Lão không nói gì thêm, Cơ Linh Phong và Du Bội Ngọc cũng chẳng hỏi câu nào.

Lâu lắm, Cơ Linh Phong chợt hỏi :

- Lão tiền bối là ai?

Cao lão đầu cười nhẹ :

- Người đã nói là từ này không còn nhìn nhận ta nữa thì cần gì phải biết ta là ai?

Cơ Linh Phong cúi đầu, nín lặng.

Thực ra, nàng không cần hỏi lão điều đó. Bởi, một người có thể làm Cơ Khổ Tình sợ hãi, người đó dĩ nhiên phải có một quá khứ huy hoàng, một lai lịch phi thường.

oOo

Lão là ai?

Cơ Khổ Tình bỏ đi đâu?

Du Bội Ngọc không quan tâm đến những điều đó. Điều làm chàng lo nghĩ là tìm một lối thoát cho hoàn cảnh hiện tại.

Chàng hỏi :

- Tiền bối do ngã nào tới đây?

Cao lão đầu cười nhẹ :

- Ta nghe nói người đã chết rồi, ta âm thầm đến cư sở của Cơ phu nhân do thám sự tình thế nào, bất ngờ lại phát giác ra chỗ phu nhân thay y phục có một con đường bí

mật. Trong nhiều năm qua, lối ra vào con đường đó đã được bít lại. Chẳng rõ tại sao giờ lại bỏ ngõ!

Thì ra, sau khi Du Bội Ngọc đi rồi, Cơ phu nhân quên dời chiếc tủ bít lối như trước.

Du Bội Ngọc sáng mắt lên :

- Nơi đó chắc không có ai trong giờ khắc này?

Cao lão đầu hỏi :

- Người muốn theo lối đó thoát đi?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Họ cho rằng tại hạ đã chết, tất nhiên họ không còn phòng bị nữa. Tại hạ muốn thừa cô hội này ly khai Sát Nhân Trang!

Cao lão đầu đột nhiên cao giọng :

- Người đã chết rồi, làm sao sống lại được mà thoát đi?

Du Bội Ngọc giật mình :

- Ý tứ của lão tiên bối có phải là ....

Cao lão đầu chớp mắt :

- Cái ý tứ của ta chẳng lẽ người không đoán ra?

Chẳng rõ vô tình hay cố ý, lão đưa mắt nhìn pho tượng bằng sáp của Cơ Khổ Tình.

Du Bội Ngọc tỉnh ngộ :

- Đúng đấy, tiên bối. Cơ Khổ Tình giả chết lừa được mọi người, tại sao tại hạ không làm được như lão! Trên thế gian này, chỉ có người chết mới trốn tránh khỏi sự truy tầm bởi chẳng có ai can đảm đi tìm người chết! Mà cũng chỉ có những kẻ chết mới tra cứu rõ ràng sự bí mật của người đời, bởi chẳng ai đề phòng kẻ chết!

Cao lão đầu cười nhẹ :

- Vậy là người đã hiểu! Chung quy rồi người cũng hiểu! Vô luận là người có oán thù với người đời như thế nào, không còn ai truy tầm người khi nghe người đã chết. Đã không truy tầm người, người ta cũng chẳng đề phòng người!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Thảo nào mà lúc vào nhà mồ, Cơ Khổ Tình chẳng nói là chết so với lúc sống khoái lạc hơn nhiều. Lời nói hàm chứa một thâm ý, rất tiếc là chẳng ai thấu đáo!

Cơ Linh Phong lạnh lùng :

- Rất tiếc là mọi người sẽ nhận ra Du Bội Ngọc dễ dàng!

Du Bội Ngọc giật mình :

- Phải! Dù tại hạ giả chết, song dung mạo còn y nguyên thì làm sao lừa được mọi người?

Cao lão đầu thần nhiên triết lý vụn :

- Con người sinh ra, hiền ngu thiện ác bất đồng, song nhất định là tạo hóa chẳng bao giờ để cho một người hoàn mỹ, trong mỗi cá nhân đều có ít nhất một khuyết điểm, đó là công lệ, bất di bất dịch từ cổ chí kim!

Lão ngưng ánh mắt nơi Du Bội Ngọc, lại tiếp :

- Như người, nhìn toàn diện đúng là một mỹ nam tử, song xét qua từng điểm một thì ta thấy đôi mày hơi rậm, đôi mắt hơi nhỏ, chiếc mũi không được thẳng lắm, khóe miệng có phần thô!

Du Bội Ngọc chẳng hiểu lão liên tưởng đến chuyện gì, lại làm một cuộc quan sát như vậy, nhếch nhếch cười khổ, thốt :

- Tại hạ đâu dám cho mình là một mỹ nam tử!

Cao lão đầu tiếp tục theo ý nghĩ của lão :

- Các khuyết điểm bên trong, trên đời này không ai thay quyền tạo hóa mà sửa nổi, nhưng về dung mạo bên ngoài thì con người có phương pháp bổ túc như thường. Từ lâu, ta chủ tâm tạo thành một người thập toàn, nhưng chưa tìm được mẫu người thích hợp, cho nên tâm nguyện của ta chưa thực hiện được ...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Cải biến một con người thành một mỹ nam tử, chẳng phải là một việc làm dễ dàng, giả như cái miệng rộng phải làm cho hẹp lại, đôi mày dày phải làm cho mỏng, chiếc mũi cong phải làm sao cho thẳng? Tuy biết khó mà ta không nản chí, cơ khổ, theo ta chẳng phải là việc làm mà là việc tìm mẫu người! ...

Lão từ từ bước đến gần Du Bội Ngọc, lại tiếp :

- Ta thấy phong độ của người, ta nghĩ đến tâm nguyện của ta, ta nhận ra người là mẫu người ta kiếm bao lâu nay, ta có thể sửa chữa những khuyết điểm trên dung mạo của người, biến người thành một mỹ nam tử thập toàn, thập mỹ.

Du Bội Ngọc sửng sốt :

- Lão tiền bối biến tại hạ thành một mỹ nam tử? Một con người hoàn toàn khác lạ?

Cao lão đầu cười nhẹ :

- Là một mỹ nam tử, sống nhiều hơn khổ, người không thấy thích à? Ta đề ra một cái sống trong muôn ngàn cái sống, là người được thiếu nữ tôn làm thần tượng, giả như người có rơi vào tay một nữ ma đầu, chắc chắn là nữ ma đầu sẽ thương tiếc



cái vẻ đẹp của người mà không nỡ gia hại. Và biết đâu, nàng sẽ dành cho người nhiều thích thú mê ly bất ngờ?

Du Bội Ngọc cao giọng :

- Vô luận làm sao, tại hạ cũng rất bằng lòng với dung mạo hiện tại. Tại hạ chẳng muốn trở thành một mỹ nam tử! Lão tiền bối nên tìm một người khác mà thực hiện cái tâm nguyện đó!

Mặc chàng nói gì cứ nói, lão chỉ cười lạnh một tiếng rồi tiếp :

- Bỏ những cái sướng xa xôi, ta chỉ nói đến những cái sướng gần cho người, là bắt đầu từ ngày hôm nay, chẳng còn ai nhận ra người là Du Bội Ngọc của ngày nào nữa!

Du Bội Ngọc thờ người một lúc lâu, đoạn lẩm nhẩm :

- Nhưng khi trở thành một mỹ nam tử, thì tại hạ sẽ bị nhiều người chú ý ...

Cao lão đầu thản nhiên :

- Ai chú ý thì mặc người ta, tại dung mạo của người làm cho người ta chú ý chứ có phải viện gì khác đâu? Với dung mạo mới, dù người có cử chỉ hay ngôn từ hờ hênh, cũng chẳng hại gì cả. Đó là điều sướng nhất!

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc lâu, rồi thở dài :

- Nếu được vậy, tại hạ xin vâng lời lão tiền bối!

Chàng ngẩng đầu lên thấy Tạ Thiên Bích vẫn ngây ngây đại đại như thường, lão đang nhìn trân trân pho tượng sáp.

Cơ Linh Phong ngồi đối diện với Tạ Thiên Bích, không nói gì, không hỏi gì, tâm tư như gửi tận nơi nào.

## X

Lòng địa đạo bỗng sáng lên.

Cao lão đầu bước ra một lúc rồi trở vào, mang thức ăn, nước và một số đèn sáp, hai tấm gương đồng. Ánh sáng vừa hiện là do đèn chiếu vào gương đồng tạo ra.

Cao lão đầu bảo Du Bội Ngọc nằm lên giường, cho lão bắt đầu cái việc cải sửa dung mạo cho chàng.

Lão đắp một chiếc khăn có tấm thuốc lên mặt chàng, làm chàng mất tri giác nhanh chóng, rồi từ đó mê man luôn, chẳng biết Cao lão đầu làm gì trên mặt chàng.

Tuy nhiên, chàng nghe mang máng, lão thông thả thốt với chàng :

- Cứ ngủ đi! Khi nào người tỉnh dậy, người sẽ trở thành một mỹ nam tử thập toàn thập mỹ độc nhất trên thế gian này!



## X

Chàng mê man luôn sau đó, chẳng biết độ bao lâu tỉnh lại nhận thấy chiếc khăn bố còn đắp trên mặt.

Chiếc khăn đó chàng chỉ được lấy ra ba ngày sau thôi. Cao lão đầu đứng một bên, ngắm nhìn gương mặt chàng như họa sĩ ngắm bức tranh sắp sửa hoàn thành để điểm xuyết một vài nét cọ.

Khoan khoái trước sự thành công, Cao lão đầu mỉm cười, tự lẩm nhẩm :

- Còn ai tìm được một khuyết điểm trên gương mặt này chứ? Phải, một gương mặt thôi, dù tận thiện tận mỹ đến đâu vẫn chưa đủ, phải có thêm cái gì nữa, song người ...

Lão vỗ mạnh vào đầu vai Du Bội Ngọc cười tươi rồi thốt :

- May mắn cho người là đã có cái tánh chất văn nhã ngay từ lúc ấu thơ, rồi vào đời lại trải qua bao lần gặp tai biến, người lại tập được sự kiên nhẫn trấn định, cuối cùng lại gặp ta! Gặp ta là vận số người đến hồi đỏ, tuy có hải hùng tướng chừng như phải bỏ mạng rồi đó, song qua cơn giông bão bùng, trời lại quang, mây lại tan, gió lại tĩnh, ánh thái dương trở về với thế gian, trời lại trong sáng như thường, giai đoạn rực rỡ bắt đầu cho người kể từ hôm nay ...

Cơ Linh Phong lạnh lùng thốt :

- Phải, chẳng những đời hần được tươi sáng, mà đến những kẻ đặt kỳ vọng vào nơi hần cũng sắp bước vào giai đoạn tươi sáng như hần. Có một thuộc hạ như hần, tôi sẽ thành công dễ dàng trên con đường tạo sự nghiệp ...

Cao lão đầu giật mình :

- Người cho rằng hần là thuộc hạ của người?

Cơ Linh Phong thản nhiên :

- Luôn cả hần lẫn lão trượng!...

Cao lão đầu nhìn nàng như nhìn một quái vật! Lão nhìn nàng hầu như xuất thần.

Cơ Linh Phong lạnh lùng tiếp :

- Giả như các người chẳng tuân lệnh lời của tôi thì tôi sẽ tiết lộ sự bí mật của các người, khiến cho công lao và tâm huyết vận dụng cầm như phí bỏ, cho Du Bội Ngọc chết, cho người mãi mãi mang niềm tuyệt vọng của ngày tắt thở!

Bây giờ, nàng bắt đầu giở cái giọng ngang ngược đối với Cao lão đầu, không còn giữ lễ độ như trước nữa.

Cao lão đầu thở dài :

- Nếu người muốn vậy, cứ ra ngoài đi, ra mà tiết lộ sự việc với mẹ người!

Lão thách nàng, làm nàng kinh ngạc. Nàng dọa, lão không sợ lại còn thách lại, nàng giật mình.

Lâu lắm, nàng ấp úng :

- Người ... người muốn ta tiết lộ bí mật của người?

Cao lão đầu cười nhẹ :

- Ta chắc người không dám tiết lộ, chắc người không dám làm việc đó! Ta biết bề ngoài người có vẻ lạnh lùng, hung ác song bên trong người có tâm địa thiện lương. Ta nhìn người lớn lên từng ngày, từng tháng, qua bao nhiêu năm rồi, làm gì ta chẳng biết rõ người?

Cơ Linh Phong sững sờ!

Đột nhiên, nàng đứng lên, định ra ngoài, song bước đi vài bước, nàng nhào xuống bậc thềm, rồi bật khóc!

Cao lão đầu bước tới vỗ vai nàng thở dài :

- Đáng thương cho bé con! Người tưởng rằng mọi việc đều đơn giản, nhưng sự thật thì phức tạp, ly kỳ. Người tưởng rằng muốn làm một ác nhân lại dễ lắm sao? Không! Làm một ác nhân là điều khó nhất trên đời! Làm ác nhân khó gấp năm, gấp mười lần làm thiện nhân đó! Đáng thương hại cho người, tưởng đâu sự việc đơn giản thái quá!

Du Bội Ngọc đứng lên.

Chàng nghe ngứa ngáy nơi mặt, đưa tay lên toan chà sát, song Cao lão đầu chặn lại :

- Tuyệt đối không nên sờ mó trong vòng ba ngày. Hơn nữa, người cũng phải kiêng rửa mặt luôn. Nên nhớ là chất thuốc kỳ nước đấy!

Du Bội Ngọc trố mắt :

- Như vậy là còn phải ở đây thêm ba hôm nữa?

Cao lão đầu mỉm cười :

- Không cần thiết lắm, nếu người không muốn chờ cho được chắc chắn hơn thì cứ đi, có điều phải cẩn thận ghi nhớ lời ta dặn, chỉ có thể gỡ tấm vải thôi, còn thì đừng sờ mó đừng rửa trong vòng ba hôm!

Lão lại thở ra, tiếp :

- Kỳ thực, chính ta cũng không thể ở lại đây lâu hơn. Ta muốn cho người xuất hiện, sớm trở về thế gian cho toàn nhân loại nhìn thấy người, trầm trồ khen ngợi một mỹ nam tử. Và mỹ nam tử đó chính là kỳ công của ta!

Cao lão đầu thấy chàng bất động lại hỏi :

- Người không đi?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Tại hạ ... để thân hình như vậy mà đi được à?

Cao lão đầu cười nhẹ :

- Sao lại không? Chẳng có gì dơ dáy trên mặt người cả. Cứ đi. Ta đảm bảo chẳng một ai nhận ra người là Du Bội Ngọc thừa nào!

Du Bội Ngọc nhìn sang Tạ Thiên Bích.

Tạ Thiên Bích vẫn cố lải nhải :

- Người chết đổ mồ hôi! Người chết đổ mồ hôi! Xác chết biến mất ...

Du Bội Ngọc cảm thấy lòng chua xót vô cùng. Chàng bước tới gần, nắm tay Tạ Thiên Bích, dịu giọng gọi :

- Lão tiền bối ...

Đột nhiên, Cơ Linh Phong quay mình lại :

- Người không phải lo cho lão. Chính ta đã bức bách cho lão điên, ta chịu trách nhiệm, ta sẽ lo liệu cho lão. Trong Sát Nhân Trang, chẳng một ai hướng về ta mà hỏi điều này điều nọ, vả lại, chẳng một ai gặp lão, vĩnh viễn chẳng tìm được lão!

Du Bội Ngọc nhìn nàng :

- Cô nương còn lưu lại đây?

Cơ Linh Phong trầm giọng :

- Tại sao ta phải đi chứ?

Du Bội Ngọc thở ra :

- Cơ Táng Hoa ...

Cơ Linh Phong cười lạnh :

- Nếu lão biết rằng ta còn sống, hẳn lão phải tránh mặt ta, tránh rất xa, dù lão có can đảm đến đâu, lão cũng chẳng dám manh tâm hại ta lần nữa. Do đó, không khi nào lão dám gần ta để hỏi cái lý do ta thoát khỏi nhà mồ!

Lúc đó, nàng đã ngừng khóc. Nàng bình tĩnh trở lại thì vẻ cao ngạo hiện ra liền, ánh mắt sắc lạnh như ngày thường.

Nàng nhìn Du Bội Ngọc với ánh mắt đó, tiếp :

- Người muốn đi thì đi gấp đi, người còn chờ ta thay đổi chủ ý à?

Cao lão đầu cười nhẹ :

- Ta nghĩ, người nên đi ngay từ bây giờ. Chủ ý của nữ nhân là cái phù phiếm nhất trên đời đó! Chủ ý của nữ nhân thay đổi dễ dàng như trở bàn tay và nhanh chóng như một thoáng mắt!

**oOo**

Ra khỏi địa đạo, tức nhiên theo đường thang trong giếng khô lên tòa tiểu các có những bức tường vách bằng giấy bồi.

Khi Du Bội Ngọc ra khỏi nhà tiểu các thì ngày chưa tàn, ánh dương quang chiếu sáng trên bộ y phục mới của chàng.

Bộ y phục đó dĩ nhiên do Cao lão đầu cấp cho chàng, Sát Nhân Trang chỉ âm u huyền bí ban đêm, chứ ban ngày thì vẫn mang sắc thái bình thường như bao trang viện khác.

Du Bội Ngọc đi thẳng đến một dòng suối, soi mình vào dòng nước.

Chàng nhận ra gương mặt đã đổi khác, bất quá chỉ còn một vài điểm nhỏ hao hao giống chàng ngày nào.

Chàng đã biến thành một mỹ nam tử như Cao lão đầu đã nói!

Chàng bồi hồi một lúc lâu, tự hỏi, với gương mặt này cuộc đời chàng có thay đổi chăng? Và thay đổi như thế nào, nếu có!

Chàng sẽ gặp tai họa nhiều hơn, hay nhiều phúc hạnh sẽ đón chờ chàng ở mỗi khúc quanh đường!

Dù sao, chàng cũng thâm phục Cao lão đầu có thủ thuật ảo diệu phi thường, một thủ thuật đoạt quyền cấu tạo nhân và vật của tạo hóa!

Chàng lẩm nhẩm :

- Mỹ nam tử trong dòng nước kia là ta? Có thể là ta sao? Gương mặt ta đã đổi khác nhưng lòng ta có nên đổi khác chăng?

Rồi chàng tự nhủ :

- Đừng bao giờ thay lòng đổi dạ! Đừng! Cái bản chất của ta làm sao, ta phải giữ làm vậy! Con đường đã đi qua, cứ tiếp tục đi tới! Đừng bao giờ chọn ngã rẽ mà tâm chi ta phải chuyển hướng!

Chàng rời giòng suối bước đi, tha thẩn một lúc đến sau hòn giả sơn.

Nơi đó, có mấy người đang quây quần bàn luận.

Chàng tiến về phía đám người đó.

Một trong bọn người vừa cười vừa thốt :

- Giang hồ truyền thuyết Sát Nhân Trang là đất huyền bí, họ ví nơi đây như một Ma Cung, một địa ngục. Giờ đây nhìn tận mắt, ta mới biết chẳng có gì khác biệt hơn cái trang viện!

Một người khác tiếp lời :

- Người có nghĩ đến cái việc giết người dễ dàng nhưng chẳng hề bị giết lại chăng? Vì đến đây đối với mục đích thông thường, nên người ta cứ tưởng Sát Nhân Trang tầm thường như mọi trang viện, chẳng có gì đặc biệt!

Người thứ ba mỉm cười :

- Mục đích? Mục đích là điếu tang, nhưng đó là một mục đích giả tạo! Lấy cái giả tạo làm tiêu chuẩn để nhận định, biện minh thì sao cho đúng trường hợp? Chính ta đến đây để quan sát xem Sát Nhân Trang có đúng như lời truyền thuyết chẳng. Nếu không ngụy tạo một mục đích mà vào đây cầm bằng có đi song chẳng có về!

Những người đó cười nói một lúc, rồi kéo nhau đi.

Du Bội Ngọc lững thững theo sau.

Đoàn người đó tiến thẳng đến tòa đại sảnh.

Trước tòa đại sảnh có rất đông người đứng áng khuất tầm mắt, Du Bội Ngọc không nhìn thấy được gì bên trong tòa đại sảnh.

Chàng không trông được, song vẫn nghe họ kháo chuyện với nhau.

Một người thốt :

- Hắn chết không được vinh quang lắm, song đám tang của hắn lại long trọng vô cùng!

Một người khác tiếp :

- Nhờ thình danh của gia gia hắn mà có cảnh long trọng này, chứ nếu không thì đám tang của hắn cũng chỉ được cử hành âm thầm như người ta mai táng một tên hành khất!

Du Bội Ngọc lấy làm lạ, vỗ nhẹ vào vai người đó, hỏi :

- Các vị đến đây điếu tang, song chẳng biết vị anh hùng nào bất hạnh thế?

Người đó quay mặt lại nhìn Du Bội Ngọc một lúc, đoạn cau mày đáp :

- Huynh đài không biết sao? Kẻ bất hạnh chính là Du Bội Ngọc, con trai của vị đương kim Minh Chủ vũ lâm!

Du Bội Ngọc giật mình, nhếch nụ cười khổ :

- À! Thì ra là hắn!

Người đó búng búng ngón tay trong không gian, tán :

- Du Phóng Hạc quả không hổ là một bậc Minh Chủ vũ lâm! Con trai đã chết, chẳng những không truy cứu mà lão còn nói là cái thứ bất hiếu có chết cũng đáng đời, chính lão cũng muốn vì người đời trừ hại, song không có dịp đấy thôi! Chính tại hạ cũng có cái ý đó nhưng nay hắn đã chết rồi ầu cũng là một điều may cho giang hồ. Tại hạ vì tình cha nên hôm nay đến để điếu tang con!

Người đó có cái giọng đầy nhân nghĩa, ai nghe y nói mà không kính phục?

Một người khác tiếp :

- Huynh đài có thể cho biết quý tánh cao danh không?

Du Bội Ngọc cười nhạt :

- Tại hạ là Du Bội Ngọc!

Người đó giật mình, suýt nhảy dựng lên, nhưng rồi lấy lại bình tĩnh thốt :

- Trên giang hồ có biết bao nhiêu người đồng họ đồng tên, song nhân phẩm thì hoàn toàn khác biệt. Tại hạ thấy huynh đài có phong tư xuất chúng, nên nghĩ Du Bội Ngọc còn sống này ắt hẳn phải cao minh hơn Du Bội Ngọc đã chết kia!

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Chỉ sợ vị tất người sống lại cao minh hơn kẻ đã chết!

Vừa lúc đó, đám đông đang tụ tập rẽ làm hai nhường một khoảng trống. Rồi một thiếu phụ nhan sắc tuyệt trần từ xa tiến đến, đi qua khoảng trống vừa đi vừa nhìn ra hai bên.

Du Bội Ngọc nhận ra thiếu phụ không khó khăn lắm.

Bà ta chính là Hải Đường phu nhân.

Bà ta nắm tay một thiếu nữ nương tựa mà đi tới, tưởng chừng như buông thiếu nữ ra thì nàng ta ngã liền.

Thiếu nữ vận y phục đen che mặt một lớp sa đen, tuy không ai trông thấy thần sắc của nàng, nhưng cũng biết là nàng đang khóc, bởi có tiếng sụt sùi từ bên trong vuông sa vọng vắng ra.

Du Bội Ngọc thừa hiểu thiếu nữ đó là ai rồi, chàng hết sức khẩn trương song chẳng dám biểu lộ một ý nghĩ nào, chỉ đứng chờ ra đó.

Như vô tình, như hữu ý, Hải Đường phu nhân nhìn Du Bội Ngọc nở một nụ cười, còn thiếu nữ vẫn găm đầu, âm thầm khóc chẳng nhìn ai cả.

Đám người tề tựu trước tòa đại sảnh lại xôn xao bàn tán.

Một người thốt :

- Nghe nói vị cô nương đó là vợ chưa cưới của Du Bội Ngọc, nàng khóc đến ngất xỉu trước linh cữu của Du Bội Ngọc, khóc chết đi sống lại ba hôm liền, nàng còn cắt tóc, chừng như để phát thệ lời nguyền đó ...

Du Bội Ngọc nghe như trăm ngàn mũi kim đâm vào tim, nếu không tự kiềm chế, hẳn chàng đã vượt đám đông bước đến trước mặt nàng, cầm tay nàng và nói rằng chàng còn sống đây và kẻ chết kia là một người giả mạo.

Chàng sẽ an ủi nàng, chàng sẽ bảo nàng cười và tiếp tục yêu đời như trước ...

Nhưng chàng không hề nhích động đôi chân và Hải Đường phu nhân cùng Lâm Diêu Bình cứ đi thẳng tới trước.

Lại có người thốt :

- Có cha như vậy, có vợ như vậy, nếu Du Bội Ngọc cứ giữ tư cách của con nhà nho giáo thì có phải là hấn hưởng thụ vô cùng chăng? Rất tiếc, hẳn quá tầm thường,

không có cái chí tiến thủ, dần dần trở thành một kẻ bại hoại, cha từ bỏ phải đi hoang, cuối cùng lại chết âm thầm nơi xứ lạ!

Bỗng có kẻ kêu lên :

- Du Bội Ngọc là bằng hữu của ta, lúc sanh tiền, hắn tốt hắn xấu thế nào, ta chẳng cần biết, nhưng nay hắn đã chết rồi, nếu ai còn bình luận đến hắn thì nhất định ta chẳng dung thứ!

Tiếp theo câu nói, một người bước tới, gương mặt hiện lộ vẻ phẫn nộ.

Du Bội Ngọc nhận ra, người đó chính là Hồng Liên Hoa.

Biết như vậy, nhưng Du Bội Ngọc chẳng dám nhìn cũng như chàng không dám nhìn vị hôn thê của mình.

Không dám nhìn bạn, không dám nhìn vợ, dù biết rằng bạn vẫn còn khảng khái như ngày nào, vợ vẫn còn tưởng nhớ như ngày nào, trên thế gian này có sự gì khổ hơn? Và trên thế gian này có ai khổ hơn Du Bội Ngọc?

Đúng là một cảnh đoạn trường!

Không rõ từ lúc nào, lệ thấm đã trào mi, lệ thấm kết thành dòng lãn dài trên má, Du Bội Ngọc khóc trước mặt mọi người!

Nhưng có nhiều sự việc quanh đó làm mọi người chú ý đến, nên chẳng ai quan tâm đến chàng, cũng chẳng ai ngạc nhiên hỏi chàng.

Và một sự kiện làm cho mọi người không quan tâm đến chàng là vừa lúc đó, Minh Chủ vũ lâm Du Phóng Hạc xuất hiện.

Lão thu hút nhân quang của tất cả mọi người, ai ai cũng chờ xem lão sẽ làm gì, nghe lão nói gì...

Gương mặt lão đầy bi thương, lão xuất hiện với thần sắc trầm trọng phi thường, đoàn người theo sau lão cũng biểu lộ sự trầm trọng phi thường.

Chừng như lão và những người đó cố nén lòng, giữ cho giọng lệ thấm không trào mi và sự cố nén đó làm cho họ thêm thần sắc trầm trọng hơn.

Rồi đám người tụ tập trước đại sảnh dần dần giải tán, trước khi giải tán người nào cũng ngược nhìn chàng, có người nhìn thoáng qua, có người nhìn lâu, ai ai cũng có vẻ kinh dị nhận ra chàng rất đẹp trai, họ kinh dị vì không tưởng là trên đời này lại có một mỹ nam tử thập toàn thập mỹ như thế.

Ai nhìn chàng, mặc ai, chàng đứng tại chỗ, mãi một lúc sau chàng thấy Cơ Táng Hoa, lão đang nhìn về phía chàng, miệng điểm một nụ cười.

Ngày nào, chàng cũng trông thấy mặt lão, chàng còn có cảm tình được, song từ phút giây lão nổi lửa đốt ngôi nhà mồ, từ phút giây chàng biết được ít nhiều bí mật



trong gia đình họ Cơ, cái cảm tình của chàng đối với Cơ Táng Hoa tiêu tan mất, và giờ đây chàng thấy lão như thấy một con rắn độc.

Chàng sợ hãi lão, không phải vì lão có tài nghệ cao, mà sợ vì tâm địa hiểm độc của lão.

Chàng toan cất bước đi về hướng khác xa lão hơn, càng xa càng tốt, nhưng chàng chưa bước đi, lão lại tiến đến gần chàng rồi.

Chàng rùng mình thầm nghĩ :

- Không lẽ lão đã nhận ra ta?

Du Bội Ngọc muốn chạy đi lắm, song chạy đi là làm cho nhiều người ở đó chú ý đến chàng, người ta sẽ chặn chàng lại, hỏi lý do.

Trong lúc này, chàng không muốn cho ai chú ý đến chàng, thì chàng không nên gây kinh động.

Chàng đành đứng lại, mặc cho sự tình diễn tiến thế nào cứ diễn tiến.

Cơ Táng Hoa đi thẳng đến trước mặt chàng.

Lão vòng tay, điểm một nụ cười thốt :

- Phẩm chất của huynh đài rạng rỡ vô cùng, tại hạ hết sức hâm mộ, chẳng hay huynh đài có nhàn rồi không? Nếu có tại hạ xin thỉnh huynh đài vào trang viện, cho tại hạ được vinh hạnh đãi vài chum rượu nhạt để đánh dấu cuộc tao ngộ hôm nay?

Giọng nói của lão thành khẩn quá, nụ cười của lão hiền dịu quá, một giọng nói, một vẻ cười biểu lộ cái thuật chiêu đãi rất tinh vi, nếu đối tượng của lão là một người nào khác chẳng phải chàng, hẳn không ngờ lão như con rắn độc đang hút gió nhử mồi.

Du Bội Ngọc nghe như dòng điện lạnh đang chạy khắp xương sống, cố gượng điểm một nụ cười :

- Đa tạ trang chủ thanh tình, tại hạ không dám quấy nhiễu đâu, xin để dịp khác...

Cơ Táng Hoa khẩn khoản :

- Nếu huynh đài từ khước là huynh đài cho rằng tại hạ không xứng đáng cầu thân đó!

Rồi lão nắm bàn tay chàng lôi vào trang viện, bất chấp chàng có ưng thuận hay không ưng thuận.

Bàn tay của lão lạnh quá, chẳng biết là lạnh tự nhiên hay là do cảm giác của Du Bội Ngọc qua thành kiến đã có về lão.

Chàng tưởng bàn tay lạnh đó là cái lưỡi của con rắn độc đang thè ra liếm chàng!

Chàng lại rùng mình, không biết nên đối phó thế nào?

Bỗng một giọng cười của một thiếu nữ vang lên, giọng cười trong trẻo, dịu dàng đậm ấm :

- Vị khách đó, phu nhân của tôi đã ước hội trước rồi, xin trang chủ để dịp khác đi!

Một bàn tay dịu dàng đưa ra, bàn tay đó chẳng biết vô tình hay hữu ý, chụp đúng vào mạch môn của Cơ Táng Hoa.

Cơ Táng Hoa bật cười khanh khách!

Thiếu nữ vừa can thiệp đó vận chiếc áo hồng, đảo mắt thu ba nhìn lão, ánh mắt tỏ rõ vẻ khinh khỉnh.

Cơ Táng Hoa lại bật cười khanh khách :

- Cô nương can đảm to đấy! Chắc cô nương không biết tôi là ai?

Thiếu nữ cười hì hì :

- Trang chủ biết phu nhân của tôi là ai chẳng?

Cơ Táng Hoa trầm giọng :

- Lão phu đang tìm hiểu phu nhân của cô nương là ai?

Thiếu nữ chớp mắt :

- Trang chủ muốn biết, tôi cho biết, nhưng đừng sợ hãi nhé! Người là Hải Đường phu nhân!

Cơ Táng Hoa giật mình, quay nhanh người bước đi gấp.

Du Bội Ngọc thở phào!

Thiếu nữ hừ một tiếng :

- Người còn tiếc lão ấy phải không? Chắc muốn đi theo lão ấy?

Thiếu nữ không nhìn chàng nhưng lại tiếp :

- Chắc người cũng không biết lão ấy mời người vào trang với dụng ý gì?

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Đúng vậy, cô nương!

Thiếu nữ bật cười khanh khách :

- Từ trước đến nay lão chưa hề giết một người có dung mạo xinh đẹp như người, cho nên lão muốn giết người để cho biết cái tư vị giết một mỹ nam tử như thế nào. Ta nghĩ giết một mỹ nam tử phải thích thú hơn giết một người xấu xí!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Cô nương muốn thực nghiệm chẳng?

Thiếu nữ cười tươi :

- Cũng muốn lắm chứ, nhưng ta đâu nỡ hạ thủ!

Bỗng nàng nhét vội vào tay chàng một mảnh giấy nhỏ còn bốc hương thoang thoảng, chàng nhận ra đó là mùi hương riêng biệt của Hải Đường phu nhân. Rồi nàng hỏi :

- Người còn đứng đây làm gì nữa? Tìm chỗ nào đó đọc mảnh giấy đi, phải biết là một điềm phúc từ trên trời rớt xuống cho người đó!

Du Bội Ngọc sống sờ một chút, không cần đi đâu, chàng cứ đứng tại chỗ mở mảnh giấy ra đọc :

- Canh ba đêm nay, tại miếu Hoa Thần bên ngoài Sát Nhân Trang, có người chờ người đãi rượu, nơi đó có giai nhân có mỹ tửu, người đến hay không đến?

**oOo**